

Robbie

Maandag 28 augustus, 19.00 uur

Dit klinkt totaal mesjokke, maar een huis dreigt van het klif te vallen.

Serieus, ik zie het gewoon gebeuren.

Het huis staat boven op de kaap aan het eind van Pine Ridge Road, de hoogste plek met huizen in het dorp. En meteen ook het duurste. De exclusieve, poenerige en befaamde Pine Ridge Road. Als je die voor deze zomer nog niet kende, dan nu zeer zeker wel, wat je deels te danken hebt aan ondergetekende (*The Guardian* pakte uit met: ‘Robbie Jevons is de rockster van het Zoomer-activisme aan de zuidkust’).

Hoe dan ook, het huis schuift letterlijk vanachter een hoge groene heg naar de rand van het klif. Het maffe is dat het erop lijkt dat ik de enige ben die dit ziet! Ik loop in mijn eentje door de duinen achter het podium: het strand links van me, het dorp rechts, de kaap verderop, maar ik heb er wel direct zicht op. Alle anderen staan er met hun rug naartoe en kijken naar de band – misschien wel meer dan duizend man, allemaal met zo’n verzaligde blik in de ogen alsof, pak ’m beet, Harry Styles optreedt en niet zomaar een coverband uit Weymouth.

‘Smoke on the Water’? Kom op, zeg.

Maar nee, huizen verplaatsen zich niet. Verschuiven niet. Ik heb wiet gerookt en een paar biertjes gedronken, waardoor ik nu misschien hallucineer. (Ik ben ook nog wat wazig van een andere activiteit, maar daar ga ik niet verder op in.) Ik neem de proef op de som en kijk weg, richt mijn blik op een stel aan de rand van de menigte. Hij staat tot zijn knieën in zee, is zo sterk als een os en de tatoeages op zijn borst glimmen als de huid

van een alligator; zij zit op zijn schouders, klemt haar bovenbenen om zijn hals en zwaait met haar armen op het ritme van de muziek. Ze komen me niet bekend voor, maar het publiek is dan ook een gemêleerd gezelschap van dorpingen, lui van buitenaf en dagjesmensen. Vandaag geldt de leus op het achtergelaten bord aan mijn voeten: GEEN MENS IS TABOE.

Wanneer ik tot tien heb geteld, kijk ik opnieuw op. Je mag me doodslaan als ik lieg, maar de voorgevel van het huis steekt inmiddels over de rand van het klif, als een vrij hangend balkon aan de zijgevel van een appartementengebouw. En liegen doe ik zeer zeker niet: het is een woning van één verdieping met een houten gevel, een leistenen dak en een rij ramen die in het licht van de ondergaande zon een gouden gloed vertonen.

Direct erachter zie ik door de heg heen iets felgeels oplichten.

Ik sta op, wankel het duin af naar het strand en loop naar Shannon, die aan de zijkant van het podium staat te dansen. *'Fire in the sky,'* zingt ze terwijl ze dromerig haar armen en benen beweegt. Ze pakt mijn hand. 'Robster! Waar was je de hele tijd?'

'Kijk!' schreeuw ik boven de oorverdovende gitaren uit. 'Kijk eens wat daar boven gebeurt!'

Ze draait zich om en volgt mijn blik. Ze ziet niet meteen wat ik bedoel, tot het huis opnieuw een ruk naar voren maakt. 'Wat is dat, verdomme? We moeten hulp halen. Op zoek naar een toezichthouder of agent!'

Daar zijn we te laat mee. Tegen de tijd dat ze bij het huis zijn, is er al niets meer van over.

Precies op dat moment eindigt het nummer. Door het applaus heen klinkt een hels geschraap en gerommel en het onmiskenbare geronk van een machine. Iedereen kijkt om en de zanger zegt door zijn microfoon: 'Shit, wat is dat daar boven? Kan iemand...?'

Dan weet hij niets meer te zeggen.

En tijdens het eerste echt stille moment van de dag – misschien wel van de hele zomer – dondert het huis van het klif en valt het in zee.

Charlotte

Eerder in augustus

Het vervelde nooit: de eerste aanblik van heide wanneer je de pont verliet. De wazige zachtparese strook tussen het blonde strand en het flesgroen van de met dennen begroeide heuvelkam erachter.

Charlotte ging zo op in haar bewondering voor hoeveel zachter alle tinten waren geworden sinds de vorige keer dat ze niet zag dat iemand uit de berm naar voren stapte en een rode vloeistof over hun voorruit gooide.

‘Wat is dat!’ Perry remde en stuurde de auto met een ruk naar de kant van de weg, waardoor Mango, hun vosrode labrador, overeind sprong in de achterbak. Ze stapten uit en schoven hun zonnebril omhoog om de dader beter in zich op te kunnen nemen. Ze zagen een pezige jonge kerel met een emmer in zijn hand inmiddels terugrennen naar zijn medestanders, die zich bij het tolhuisje hadden verzameld.

‘Als het maar geen verf is,’ zei Perry. Zijn bruine hoofd kleurde rood tot aan zijn haarlijn.

‘Volgens mij is het soep.’ Ze doopte een vinger in de vloeistof, die heel griezelig bijna op lichaamstemperatuur was. ‘Of pizzasaus. Het is behoorlijk dik. Passata.’

‘Passata? Zijn het milieuactivisten of zoiets? Van die idioten die vla over Rembrandts gooien?’

‘Ik denk dat ze bij Niet Alleen Voor Augustus horen.’ Charlotte rekte haar nek om de groep beter te kunnen bekijken. De meesten waren gemaskerd of werden aan het zicht onttrokken door de borden waarmee ze zwaaiden. Daarop stonden leuzen als VAKANTIEHUIZEN KOSTEN DE

GEMEENSCHAP DE KOP!, WEGWEZEN VAKANTIETUIG en inderdaad #NAVA!

‘Hé, ophouden daarmee!’ schreeuwde Perry toen een naderende Volvo dezelfde behandeling kreeg. De vloeistof vloog door het open bestuurdersraampje naar binnen, wat tot een woedend gebrul leidde. Charlotte zag dat een oude Ford Focus ongemoeid werd gelaten, ook al was door het achterraampje te zien dat de inzittenden hier eveneens een tweede woning bezaten, want niemand nam een tuinslang of elektrische boor mee naar een huurhuisje. Hier heerste dus volstreekte willekeur.

De oproep van Perry was voor de groep aanleiding dichterbij te komen en hem recht in het gezicht toe te roepen: ‘De huizen hier voor mensen van hier! De huizen hier voor mensen van hier!’

‘Ga van de weg af!’ schreeuwde hij.

‘Ga terug naar Londen!’

‘Krijg de tyfus!’ Perry dook langs hen heen in de richting van het tolhuisje. Hij was niet groot, en dat hij stevig gebouwd was, zag je vooral van achteren. Hij beende voort met langs zijn lichaam zwaaiende armen.

Achter hen begonnen automobilisten te toeteren omdat ze opgehouden werden, wat Mango van streek maakte. Charlotte opende de achterklep om haar te kalmeren, zag een rol keukenpapier liggen en veegde voldoende smurrie van het raam om door te kunnen rijden. Ze knikte een demonstrant die was afgedwaald van de rest vriendelijk toe. Hij hield zijn protestbord als een schild voor zich.

TWEDE HUIS-TUIG, las ze. ‘Dat is niet heel gastvrij van je. Of wel?’

In de vijftien jaar dat ze inmiddels eigenaar waren van Cliff View was er altijd wel verzet geweest tegen vakantiehuisen, maar tot voor kort had dat niet veel voorgesteld en waren de protesten zonder veel ophef verlopen. Er werden vragen gesteld bij gemeenteraadsvergaderingen; zo nu en dan vond er een protestmars plaats over Old Beach Road, omhoog naar Bird Lane, waar de fotogeniekste huisjes van het dorp stonden; en *The Voice* plaatste artikelen waarin werd benadrukt hoe onrechtvaardig het was dat mensen in onmisbare beroepen in caravans moesten wonen omdat nimby’s plannen voor woningbouwprojecten tegenhielden. De protesten hadden duidelijk geklonken, maar niemand had van een campagne kunnen spreken. Ze waren niet – zoals nu – gecoördineerd geweest, veel

minder extreem en evenmin van één bepaalde groep afkomstig.

Ze moest toegeven dat de beweging zich indrukwekkend geherpositioneerd had.

Perry kwam zwetend teruggebanjerd. 'Die man heeft de politie gebeld. Hij wil dat we hier blijven tot ze er zijn.'

Charlotte vertrok haar gezicht. 'Dat gaat uren duren. Ik kan ze toch ook maandag bellen, dat ze dan mijn aangifte opnemen?'

'Als ze die moeite al doen. Vermoedelijk geven ze die snotapen een schouderklopje.'

Ze zetten hun zonnebril weer op, trokken hun portier met een klap dicht en gingen weer op weg. Gedurende de hele gebeurtenis was Charlottes hartslag niet omhooggegaan. Dat zou wel anders zijn geweest als ze meer dan honderd hadden gereden op het moment dat ze belaagd werden, maar nu was er eigenlijk niets ergs gebeurd. En over een paar minuten zouden ze aankomen bij Cliff View en haar geliefde de Nook, waar ze vanavond rosé op de veranda zouden drinken en dan zouden zien hoe de neonkleurige lucht in een inktzwarte duisternis veranderde. In de maand daarna zouden ze gaan zwemmen in het kristalheldere water van Old Beach, dutjes doen in de naar dennen geurende schaduw en zou ze als belastingadviseur nog maar één klant hebben, die ze aan de keukentafel van dienst kon zijn. En o ja, over een paar uur zouden ze hun zoon Benedict voor het eerst in zes weken weer eens zien. Pine Ridge was gewoon een paradijs.

'Wacht even, het is vandaag 1 augustus, toch?' schoot haar te binnen. Gezien de naam van de protestbeweging was het dan niet zo vreemd dat de leden zich massaal lieten zien. Ze hadden vrij genomen van hun werk, waarin ze waarschijnlijk de mensen van dienst waren die ze nu lastig hadden gevallen. Was het protest meteen al begonnen toen de eerste pont aankwam, vanmorgen om zeven uur? Zo ja, dan zouden hun daden de sociale media inmiddels allang gehaald hebben. 'We hebben duidelijk de verkeerde dag uitgekozen.'

'Ja, tenzij ze dit de hele maand augustus elke dag weer doen,' zei Perry. Hij schakelde de ruitenwissers in om nog wat tomatenprut weg te vegen. 'En dan noemen ze óns tuig.'

Het verbaasde haar niet dat NAVA het witgeverfde muurtje had beklad dat aan de voorkant langs het huis liep. De rode verf waarmee ze dat hadden gedaan, was uitgelopen, wat een leuk bloederig effect gaf. Ze nam foto's om die te uploaden naar de site van de politie, waar ze ongetwijfeld tot in alle eeuwigheid onbekeken zouden blijven.

Gelukkig hadden ze het huis zelf met rust gelaten. Cliff View was op het klif een van de vier woningen van het eerste uur die daar opgetrokken waren uit grijs kalksteen en leisteen uit de omgeving. Het was van die vier met afstand het mooist gelegen, met aan de ene kant uitzicht op Old Beach en aan de andere kant op zee. Het was ook nog eens de grootste. De drie kleinere waren eigendom – en zouden dat voorlopig ook blijven – van twee stellen uit Londen en een derde uit Winchester. Tussen deze vier oorspronkelijke woningen stond een diverse verzameling huizen die gebouwd waren op grond die voorheen tot de tuinen had behoord. Dat gold onder meer voor het huis direct naast hen, Villa Pino, een op de huizen van Sandbanks geïnspireerd onderkomen dat eigendom was van Tim en Madeline uit Twickenham. Dankzij hun verstandige beslissing om geen muurtje te bouwen maar alleen een hek neer te zetten, ontsnapten ze doorgaans aan de verfkwasten van de vandalen.

Ze liet het aan Perry over om de auto uit te laden en nam Mango mee voor een korte rondleiding, voor een hernieuwde kennismaking met de vele tijdgebonden kenmerken: de plavuizenvloer, de gewelfde plafonds en de zithoek bij de enorme open haard. Hun schoonmaakster (Charlotte gaf de voorkeur aan iemand uit het dorp en niet van het bureau in Poole dat door de meeste vakantiehuseigenaren werd ingeschakeld) had even gestofzuigd en de bedden opgemaakt, wat betekende dat ze alleen nog maar de ramen open hoefde te schuiven om de zeelucht binnen te laten.

Die rook vandaag heerlijk. Fris en ziltig, bijna bitter. Geneeskrachtig.

Meteen daarna nam ze buiten een kijkje bij de Nook, hun zomerhuis. Dat stond maar een paar meter van het openbare wandelpad en met daartussen alleen een laag houten hek, waardoor het veel eerder dan het hoofdhuis slachtoffer kon worden van vandalisme en ook veel meer blootstond aan potentiële bewonderaars: er liepen vaak wandelaars over het pad van anderhalve kilometer dat van Old Beach naar Little Bay leidde

en verder naar de Needles, het beste hotel van de regio.

De Nook was – daar was iedereen het over eens – een juweeltje. De acht vensters en de staldeur bevatten antieke glas-in-loodramen en de lijnen van het lestenen dak weerspiegelden die van het hoofdhuis. Zowel het houtwerk als de veranda was in de kleur van zomerwolken geschilderd. Soms zag ze op sociale media foto's ervan voorbijkomen met als hashtag #droomhuis of #optrekjeaandekust, maar dat vatte ze niet op als een inbreuk op haar privacy. Als iedereen het kon zien, moest je bereid zijn te delen.

Ze tuurde door het raam naar binnen en zag dat ook hier het bed was opgemaakt, al was de kans klein dat het ditmaal beslapen ging worden. Benedict en zijn nieuwe vriendin zouden de enige gasten zijn en zij slapen in het hoofdhuis.

Ze ging even op de veranda staan, op een plek waar ze alleen de zee en de oneindige, strakblauwe hemel zag. Als je hier zo stond, kon je jezelf in oorlogstijd wanen, je voorstellen dat je uitkijkend over zee dacht aan de gruwelen die in Frankrijk plaatsvonden, waarbij je jezelf als een van de fortuinlijken kon beschouwen en ook wist dat je dat was. Dat relativeerde de passata flink.

‘Hier blijven,’ zei ze tegen Mango. Ze deed het hek voor haar snoet dicht en liep de treden af naar het strand, een tamelijk angstaanjagende sluiproute naar het oude deel van het dorp waarvan Perry voorspelde dat die binnenkort om veiligheidsredenen afgesloten ging worden. Op het strand was niets te bespeuren van problemen. Ze zag alleen de bekende rijen boterbloemgele ligstoelen en parasols die bezoekers konden huren en de lappendeken van handdoeken en kleden voor wie dat niet wilde. Ouders smeerden peuters met zonnebrand in, twintigers gaven hun tatoeages bloot aan de zon (kon je ook huidkanker krijgen als je lijf helemaal met draken was versierd?) en anderen stonden voor aanlokkelijk ogende houten gebouwtjes in de rij voor Aperol spritz en lokaal vervaardigde *gelato*. Wat zag ze nog meer? Strandtennis, beachvolleybal en die nieuwe balsport met een minitrampoline als noodzakelijk onderdeel. Een groepje breed glimlachende lui in reddingsvesten kreeg voorafgaand aan hun peddelsurfles instructies aan de vloedlijn.

Er was geen actievoerder te zien.

Ze stond in de delicatessenwinkel aan Old Beach Road in de rij toen Amy appte.

Jullie zijn er! Zag zojuist Perry druk in de weer met een verfkwast 🍷

Laat het me weten als je vrij spel hebt.

‘Vrij spel’ was code voor: als je vrij bent om ons uit te nodigen. Dit had het althans betekend met Pasen, tijdens het eerste echte verblijf van Amy en Linus in hun tweede huis, een vervallen bungalow die ongeschikt was om wie dan ook te ontvangen. Charlotte en Amy, die in Londen vlak bij elkaar woonden, hadden elkaar bijna tien jaar geleden leren kennen in de modieuze hotyogastudio aan Lordship Lane, die ze na even proberen alweer verruilden voor de onverwarmde voorganger. Hier in Pine Ridge zouden ze meer tijd met elkaar doorbrengen dan met hun gezinsleden. Charlotte zei dan altijd tegen Perry: ‘Je vrienden kies je wél zelf.’

Ze speurde de rekken af naar alcoholvrij bier voor Perry, die gestopt was met drinken, en hoopte maar dat hij eraan had gedacht een eigen voorraadje alcoholvrije Lucky Saint mee te nemen uit Londen. Ze hoorde hem in gedachten tekeergaan tegen Amy over wat er na het verlaten van de pont was gebeurd. Zij en Linus waren al in het weekend gearriveerd, toen het nog juli was geweest, en hadden waarschijnlijk geen last gehad van het oproer, ook al maakten ze evengoed deel uit van de toestroom die NAVA ertoe had aangezet zijn acties op te voeren. Net als andere stadsbewoners hadden ze met de aankoop van een tweede huis alleen maar hun prioriteiten bijgesteld, waren ze na de coronalockdown op zoek gegaan naar een nieuwe balans tussen werk en privé, maar als je ernaar keek vanuit het perspectief van de dorpsbewoners hier leek het er verdacht veel op dat ze geprofitteerd hadden van andermans leed.

Dan zag het er hardvochtig uit.

‘Zegt u het maar,’ zei het meisje achter de toonbank, dat dun rossig haar had en een typisch Engelse rode huidskleur. Deelde ze de woede van haar plaatsgenoten? Ze maakte een volstrekt vreedzame indruk. Op het naamplaatje op haar schort stond SHANNON.

‘Hallo Shannon, ben je nieuw hier?’

‘Nee hoor. Ik werk hier al bijna een jaar,’ antwoordde het meisje op opgewekte maar onpersoonlijke toon.

‘Oké, nou, het ziet ernaar uit dat het de komende weken prachtig weer gaat worden, toch? Heb je nog van die krabsalade met zeekraal? Ik zag die niet in de koeling staan.’

‘Die is uitverkocht. Maar we hebben wel de makreelsalade met mierikswortel.’

‘Nee, die vind ik niet zo lekker. Laat maar.’

Het meisje scande haar boodschappen. ‘Dat wordt dan 45 pond 43.’

Voor een paar smeersels en een doosje kaasstengels! Met schoorvoetend toegegeven respect hield Charlotte haar pasje tegen het pinapparaat. Hoeveel mensen in dit dorp ook fanatiek tegen de rijken mochten zijn, met hun zakelijk instinct zat het wel goed.

‘Ze bouwen er een zomerhuisje bij,’ zei Perry. ‘We zullen er amper last van hebben.’

Charlotte zette de boodschappen binnen en ging op het terras naast hem aan tafel zitten. ‘Amy en Linus, bedoel je? Willen ze dat nog steeds dan?’

Ze schonk koffie voor zichzelf in uit de cafetière, al dronk ze normaal na twaalf uur ’s middags geen koffie meer. Het was een aardewerken cafetière van Le Creuset in de kleur Marseille-blauw, een van de voorwerpen die ze zo sterk met Pine Ridge associeerde dat er een haast erotische sensatie door haar heen ging wanneer ze hem in een winkel zag staan.

‘Het is zo’n bouwpakket dat in een paar uur staat. Als de levering een beetje vlot verloopt, dan kunnen ze er nog deze vakantie in slapen, zei ze – of anders de kinderen. Er komt een Franse uitwisselingsleerling van Huck en het raam van een van de slaapkamers zit kennelijk nog altijd dichtgetimmerd.’

‘Linus is een doe-het-zelver van niks,’ zei Charlotte. ‘Kun jij hem niet helpen?’

‘Misschien.’ Perry was een stuk minder dol op Linus dan op Amy. De twee mannen verschilden radicaal van mening over hoe de verkeersdrukte in Zuid-Londen teruggedrongen moest worden, waarbij ze even

weinig geneigd waren tot compromissen. Charlotte wist dat er nog meer rivaliteit was. Linus' bedrijf in fietsverzekeringen was goed gaan lopen precies op het moment dat Perry min of meer met pensioen was gegaan. Met die verandering in de hiërarchie had hij het moeilijk.

'Kijk, ze heeft me een foto gestuurd.' Perry gaf haar zijn telefoon.

'Nou, dat komt me bekend voor,' zei Charlotte terwijl ze het chaletachtige bouwwerk met schuin leistenen dak en een veranda rondom bekeek.

'Ik weet het. Maar nu komt het: ze gaat het de Niche noemen. Goed voorbeeld doet goed volgen, denk ik dan maar.'

Dit deed Charlotte niets. Ze was acht jaar ouder dan Amy en was altijd tevreden geweest met hun liefdevolle, openhartige vriendschap, waarvan de aard al snel en als vanzelfsprekend was vastgesteld: zij schonk wijsheid en Amy ontving die. Het zou kinderachtig zijn om wrok te voelen over het feit dat Amy daarnaar handelde. Maar hoe dit ook zat, het nieuwe tuinhuis van Amy en Linus Shaw kon nooit een exacte kopie van de Nook worden, want dat was een authentiek juweeltje, een uniek bouwwerk dat was gered van een landgoed in Sussex en in oude glorie hersteld door vaklui.

Perry's telefoon en die van haar piepten tegelijkertijd en beiden bekeken het bericht dat ze hadden ontvangen onmiddellijk, als chirurgen die dienst hadden. Charlotte had een nieuw bericht van Amy met dezelfde strekking als het vorige.

'Hoe laat zal ik zeggen dat ze kunnen komen?' vroeg ze.

Perry keek verschrikt op. 'Wie?'

'Amy en Linus natuurlijk.' Ze hield geïntrigeerd haar hoofd schuin. 'Van wie heb jij een bericht gekregen dan?'

Hij stak zijn telefoon in zijn zak en keek haar recht in de ogen op dezelfde strakke, bijna brutale manier als altijd wanneer hij loog. 'Niemand,' zei hij.

3

Amy

*Hallo Tim en Madeline,
Als jullie hier zijn, dan breng ik jullie graag op de hoogte van onze
bouwplannen. In augustus hebben jullie daar denk ik niet veel last
van, want we beginnen pas echt in september. Jullie zijn altijd welkom
om hierover te komen praten.
Amy van de bungalow, x*

Hoeveel uren van je leven besteedde je aan dingen waarvan je wist dat ze onzinnig waren, vroeg ze zich af toen ze haar briefje door de roestvrij-stalen brievenbus schoof van Villa Pino, het fraaie, witte, nieuwe bouw-werk tussen hun bungalow en Cliff View. Ook al wist ze allang dat de eigenaren Tim en Madeline Rickman heetten, voor haar bleven ze ‘die mensen tussen ons in’.

Ze zouden er alleen in juli zijn, had Charlotte gezegd, waaraan ze had toegevoegd dat ze vanwege Tims werk naar Zuidoost-Azië waren verhuisd. Daar deed hij iets in die verderfelijke olie-industrie waarvoor hij een dik belastingvrij salaris opstreek. Doordat hun kinderen al vanaf begin juli vrij waren geweest, hadden ze de drukte van augustus kunnen mijden.

Ze hadden er niet voor gekozen om tijdens hun afwezigheid het huis te verhuren. Dat had een positieve kant, want dan zouden er geen lawaaiige feestvierders of gezinnen met krijsende peuters verblijven. Negatief was dat ongebruikte leegstaande tweede huizen precies de oorzaak van de lokale antipathie waren.

Bij haar terugkeer bij de bungalow zag ze haar zoon Huck nagenoeg onbeweeglijk in de tuin staan. Alleen zijn handen en voeten trilden, alsof

Starship Enterprise hem daar zojuist heen had getransporteerd.

‘Daar komt het,’ zei ze. ‘Precies waar jij nu staat.’

Hij draaide zich half om en herinnerde haar er zo aan dat hij onlangs een mannelijke kaak en een lange benige neus had gekregen. ‘Wat komt daar?’

‘De Niche. Ons zomerhuis.’

Hij trok zijn lip op. ‘Waarom die naam?’

‘Gewoon, omdat ik die mooi vind.’ Ze hoopte maar dat Charlotte de naam niet als na-aperij en als raar zou opvatten. Ze had onder meer een site met synoniemen geraadpleegd.

‘Dat is Frans voor “hondenhok”,’ zei Huck.

‘Echt waar? Dan moeten we maar een bordje met PAS OP VOOR DE HOND ophangen. Of Julien vragen om bij zijn komst dat bordje in het Frans mee te nemen. Wat wordt het dan?’

‘Attention au chien.’

‘Je Frans wordt steeds beter. Moet je dat niet als eindexamenvak nemen?’

Hij zette hetzelfde kwade gezicht op als zijn zus zodra het over school ging. Vanuit een ooghoek zag ze Beattie zich voor het raam van haar slaapkamer verkleden (wat ze voortdurend deed). Nadat ze haar topje over haar hoofd had uitgetrokken, keerde ze zich naakt naar het raam. Er liep niemand over het pad, maar Amy zou haar hier toch een keer over moeten aanspreken. Met alleen een lattenhek tussen het wandelpad en de achtertuin hield de beveiliging niet over.

Charlotte had al eens uitgelegd dat je voor het uitzicht of voor je privacy moest kiezen. Omdat Pine Ridge nagenoeg geen misdaad kende en iedereen zijn huis juist vanwege het uitzicht had gekocht, stond de keuze vast.

Alsof hij haar gedachten had gelezen, liep Huck naar het hek en keek naar het water beneden met een blik alsof hij niet kon geloven wat hij zag. Dit deden ze allemaal en zouden ze vermoedelijk nog maanden en mogelijk zelfs jaren blijven doen, want je kon onmogelijk blasé worden van die zee daar, van die oerkracht, speciaal voor jou. Zelfs Linus vond het uitzicht sensationeel, al beviel het hem niet dat het pad te smal was om erover te kunnen fietsen.

Zowel Huck als Beattie had zijn uitnodiging afgeslagen om vanmiddag te gaan fietsen. Toen ze jonger waren, hadden ze ervan genoten om hun vader te vergezellen bij zijn favoriete tijdsbesteding, maar sinds hij zich bij de Stravasekte had aangesloten en eigenlijk de weg was kwijtgeraakt (hoe noemde Perry ze ook alweer? O ja, Stravaso's) stond hij er alleen voor. Hij had zijn fietsspullen meegenomen uit Londen. Die streken nu in de oude garage om een plek met alle doe-het-zelfmaterialen en hun andere troep, wat een stevig gevecht was in een ruimte die bedoeld was voor één enkele smalle jarenzestigauto. Ze moesten nog bedenken waar ze alles zouden laten wanneer de garage eind augustus werd gesloopt om een toegang te creëren voor de verbouwing. De plaatselijke verordening dat er geen lawaaige bouwactiviteiten mochten plaatsvinden van begin mei tot en met de laatste maandag van augustus betekende dat ze voorlopig heel weinig konden doen en de zomer nog in hun bouwval moesten doorbrengen.

'Gaan ze het hier dan egaliseren?' vroeg Huck terwijl hij zich omdraaide.

'Dat hoop ik wel. Anders zou het in de regen zomaar weg kunnen schuiven. Ik heb nog iets bedacht, Huck. Als het zomerhuis er staat wanneer Julien komt, kan een van jullie dan daar slapen? Anders wordt het wel heel krap in het huis.' Tijdens Hucks verblijf bij zijn Franse evenknie eerder dit jaar hadden ze hem ondergebracht in een historisch gebouw in Rennes. Dat was niet heel luxueus geweest, maar in elk geval hadden er geen ramen ontbroken. 'Of jullie gaan ergens kamperen,' opperde ze. 'Fransen houden van kamperen, toch?'

Huck reageerde niet. Op zoek naar het meetlint dat ze vaak bij zich had, sloeg ze op de zak van haar overall, maar daarin zat alleen een prop leaflets die ze bij hun aankomst van de deurmat had opgeraapt.

Aan het boodschappenlijstje in haar hoofd voor als ze morgen naar de doe-het-zelfwinkel ging voegde ze een sticker met NEE, GÉÉN RECLAMEDRUKWERK toe. Naast aanbiedingen om de heg te snoeien of de goten te reinigen, bevatten de meeste flyers oproepen om in verzet te komen tegen de mensen bij wie ze juist bezorgd waren, wat Amy eveneens onzinnig leek.

DRIEDUBBELE GEMEENTELIJKE BELASTINGEN VOOR VAKANTIEHUIZEN!

TEKEN DE PETITIE VAN NAVA TEGEN TWEEDE HUIZEN!

Als aanloopje naar hun maand in de schijnwerpers hadden NAVA-activisten hun sporen achtergelaten op de muurtjes voor diverse huizen in de straat, waaronder dat van Charlotte en Perry. Arme zielen. Het was ronduit verschrikkelijk om op de eerste dag van je zomervakantie al in actie te moeten komen tegen bekladdingen, om nog maar te zwijgen van die acties na het verlaten van de pont waarover Perry haar had verteld.

‘Ze doen er een schepje bovenop,’ had hij gezegd, ‘en hebben nu kennelijk een echt strijdplan. Nou, als ze denken dat ik me laat intimideren, dan staat ze nog wat te wachten.’

In de huidige staat had hun bungalow weinig te vrezen van het vandalisme dat tegen de poenige vakantiehuisen was gericht. Misschien hadden ze daarom ook die leaflets gekregen, hoopten de activisten dat ze heimelijk aan hun kant stonden. Een dubbelagent die onder bevoorrechten opereerde. Ze nam ook de andere flyers door.

SLUIT JE AAN BIJ BURGERS TEGEN DE ELITE!

KIES VICKY MARKS IN DE GEMEENTERAAD ALS JE DE RSUL'S WEG WILT HEBBEN!

Toen ze voor het eerst op de afkorting RSUL was gestuit, had ze nog niet geweten wat die betekende. ‘Is dat zoiets als r.s.v.p.?’ had ze Charlotte gevraagd, die daarom had gegrinnikt.

‘Dat mocht je willen. Nee, het betekent “rijke stinkerds uit Londen”.’

‘Maar ze kunnen ons toch helemaal niet wegjagen? Ik snap er niks van.’

‘Dat kunnen ze ook niet. De laatste keer dat ik het checkte, konden gemeenteraden iemand nog niet zijn onroerend goed afpakken. Wat ze daarmee bedoelen is: beperk de aantallen.’

‘Dus Linus en ik zouden weleens een van de laatsten kunnen zijn die hier een huis mogen kopen?’

‘Als zij hun zin krijgen wel, ja. Ze hebben al een register van tweede-huisbezitters. Zoiets als een register van zedendelinquenten, zegt Perry.’

‘Dat is wettelijk toegestaan?’

‘Dat zal dan wel, denk ik. Het is sowieso een handig hulpmiddel voor tegenstanders.’

Amy had een aantal van die tegenstanders met elkaar horen praten in de Gull toen ze in mei in haar eentje naar het dorp was afgereisd voor een gesprek met de aannemer. Vier mannen hadden met elkaar zitten praten met tussen hen in op tafel een exemplaar van *The Voice*, opengeslagen bij de kop

STARTERS KRIJGEN GEEN TOEGANG TOT DE WONINGMARKT AAN DE KUST.

‘In Cornwall noemen ze ze “emten”,’ deelde een van hen mee. ‘Dat betekent “mieren”.’

‘Wie bedoel je?’ vroeg een tweede stem, overduidelijk geen dorpsbewoner.

‘Dat vakantietuig.’

‘Vakantietuig?’

‘Ja. Alias kuttenkoppen.’

Daarop hadden ze gegierd van de lach.

Charlotte had haar snel daarna geadviseerd de Gull te mijden en aan de plaatselijke bevolking te laten. Zij konden tot zeven uur ’s avonds bij de strandbar terecht, of beter nog: in de bar van de Needles, zo’n vijf minuten met de auto of een korte wandeling over het klifpad. Amy en Linus waren er met Pasen gaan lunchen en toen was het er een al golfkarretjes, groenten uit eigen tuin en yoga op een overdekte verhoging geweest. Tussen het hoofdgebouw en het strand lag een prachtig uit steen opgetrokken zwembad, de spa en de sportschool waren in een apart gebouw ondergebracht en de kamers zagen er schitterend uit, vorstelijk maar ook bohemien. Linus had snel een hoofdrekensom gemaakt: van de overdrachtsbelasting voor de bungalow hadden ze een halfjaar in het hotel kunnen verblijven. Maar alleen in een standaardkamer, moest hij bekennen.

Door het gezoem dat aangaf dat ze een bericht had ontvangen – Charlotte: ‘om 6 uur bij de Nook’ – ontwaakte Amy uit haar dagdroom, waarna ze in haar achterzak eindelijk het meetlint vond. ‘Huck, wil je me een plezier doen en even het uiteinde vasthouden?’

Stilte. Ze had niet gemerkt dat hij weggeglipt was.

Ze opende het hekje naar het wandelpad en ging in het midden staan. Ze kreeg meteen het gevoel dat er iets niet klopte, dat het pad minder dichtbegroeid was dan de vorige keer. Was er iets verwijderd? Een boom of een oude hekpaal? Het lage stenen muurtje zag er nog hetzelfde uit. Ook groeiden er nog gras en wat haar zeekraal leek tussen de keien. Rechts van haar was op het uiterste puntje van de kromming van het klif nog net de bunker uit de Tweede Wereldoorlog zichtbaar.

‘Huck? Huck?’ Ze tuurde over de rand omlaag naar het water, min of meer in de verwachting haar zoon daar aan de rotswand te zien hangen of, erger nog, hem levenloos in het water te zien drijven.

Niets. Alleen de zee, golvend en kolkend. Een gestrest, schuimbekkend dier.